

En metode der gives videre

Jepp Rønde om sin film Bridgend og bølger af selvmord i Wales

Interview af Lone Grøn

Redigeret af Lotte Meinert og Lone Grøn

KORA

logr@kora.dk

Aarhus Universitet

lotte.meinert@cas.au.dk

Grøn, Lone; Meinert, Lotte (2017). 'En metode der gives videre: Jepp Rønde om sin film Bridgend og bølger af selvmord i Wales' i *Tidsskrift for Forskning i Sygdom og Samfund*, nr. 26, 185-194.

I 2008 læser den danske filminstruktør Jepp Rønde i Politiken om en epidemi af selvmord blandt unge i byen Bridgend i Wales. Igennem fem år besøger han byen og kommer tæt på den gruppe af unge, hvori selvmordene foregår, samtidig med at han løbende omsætter denne research til et filmmanuskript. Det er der kommet en rystende barsk og smuk film ud af, som ikke giver lette forklaringer på selvmordsbølgen eller epidemien, men som giver en indsigt i det uforklarlige og processer omkring social smitte, som det opleves af de involverede. Lone Grøn så filmen i foråret 2015 og blev slået af de sammenfald, der var mellem Jepp Røndes perspektiv på selvmordsepidemien og forsøget på at udvikle en fænomenologi om social smitte, som hun selv og Lotte Meinert var i gang med sammen med forskere fra USC og UCLA, Los Angeles (Meinert og Grøn in press). Dette sammenfald skyldes sandsynligvis Røndes tilgang, der minder om det etnografiske feltarbejde. Gennem fem år fulgte han den gruppe af unge, hvori selvmordene foregik, og han skildrer i filmen begivenhederne solidarisk fra deres perspektiv. Men der er også andre sammenfald mellem de antropologi-

ske pointer, som Meinert og Grøn fremhæver i deres fænomenologiske analyser (ibid) og Jeppe Røndes film. En fællesnævner er ubestemtheden i kausale relationer. Jeppe Rønde afviser både i interviewet og i filmen, at besvare spørgsmålet om hvorfor selvmordene skete med et enkelt svar. Men som i Meinert og Grøns fænomenologi omkring social smitte spiller relationer en central rolle: Familierelationer og venskabsrelationer - både dem, der udlevs og definerer os, og dem, der glimrer ved deres fravær – er afgørende i forståelsen af dynamikker omkring udbredelsen af selvmord. Sidst spiller omgivelserne, landskabet, ud-kantsbeliggenheden en stor rolle i Røndes film. Den måde, hvorpå omgivelser kan sive ind i mennesker og relationer, er noget, som også bliver fremhævet gennem Meinert og Grøns brug af begrebet social kontaminering.

Lone Grøn mødte Jeppe Rønde til en samtale for at høre hans egne ord og overvejelser om social smitte. Samtalen kom til at handle om det ubegribelige, om ordenes magt, om at miste sig selv i andre, om landskabet som aktør. Og om vigtigheden af at tale åbent om selvmord. Vi viderebringer her interviewet i en let redigeret form, i håbet om at bibeholde det perspektiv en kunstner kan give på social smitte og for at sætte fingeren på noget af det, som kan være problematisk ved at italesætte sådanne fænomener.

Epidemier og smitte: Ord

Jeg har hørt dig fortælle, at du læste i avisen om selvmordsepidemien blandt unge i Wales. Og så tog du afsted?

Ja. Jeg læste det den 27. januar 2008, og tog derover ret hurtigt efter. Det var faktisk der, hvor det peakede for alvor. Altså epidemien, hvis jeg bruger dit ord.

Hvad ville du ellers kalde det?

Jamen, jeg tror også, jeg vil kalde det en epidemi, fordi det er jo det, det er. De kalder det ikke selv en epidemi derovre. Jeg lærte hurtigt at være varsom med, hvilke termer man kaster ned over noget, for det kan jo påvirke det i en bestemt retning. Så der bliver sagt selvmordsbølgen, og på den måde er det lidt svært og grumt at give det et navn. Det er jo også en god måde at få det lidt væk på. Men her kan vi godt kalde det en epidemi. Så er der nogle psykologer, der bliver sure.

Gør de det?

Der er seriøst nogle, også i Danmark, som ikke mener, at det smitter. Der er jo ikke noget bevis for det.

Så de mener, det er tilfældigt, at der kommer så mange...

Det må de hellere selv svare for. Men jeg tror, at det er dét, vi dybest set ikke ved. Og det er dét, der gør det så uhyggeligt. At vi faktisk ikke kan komme med svaret. Selv ikke engang når man er én af dem. De kan ikke formulere det. Og derfor er det jo svært at vide, hvad det er, om det så er en epidemi. Men det kan man jo bare kalde det - i hvert fald i den her samtale.

Det er spændende, at du stiller spørgsmålstejn ved det.

Jeg har brugt det begreb, at det er en metode, der gives videre, fordi de alle sammen begik selvmord på samme måde. Som om her var metoden, som var en udgang eller indgang, alt afhængig af hvordan de har set det, eller hvad de måtte tro på. Det er i hvert fald en metode, der er givet videre, som er at hænge sig på den her specielle måde, hvor de jo kan nå jorden, og læner sig næsten ind i døden. Intet selvmordsbrev. Og det er anderledes end det typiske selvmord. Det normale er - hvis man kan kalde det det - at piger snitter sig eller spiser piller, og drenge tenderer til mere at hænge sig. Men i Bridgend er det over en bred kam den samme metode. Så i min terminologi en metode, der er givet videre.

Du skrev til mig på et tidspunkt - "jeg er ikke sikker på det med social smitte, jeg er ikke sikker på, at jeg tror på det..."

Ja, det er mere termen 'smitte' ligesom ordet 'epidemi', jeg har ladet være med at bruge for ikke at støde nogen... Men, det er ikke, fordi jeg ikke tror på, at noget kan smitte, eller at der kan være nogle overførsler. Der er en metode, der bliver givet videre. Men selve ordet smitte er jeg varsom med at bruge, fordi nogle kunne sige, *jamen så bliver jeg jo bare smittet*, og dermed fratage sit selvansvar og skyld. Det kan være godt for nogen, men for andre kan det være et problem. Der er eksperter, der ikke tror på det her som epidemier og social smitte, så jeg har ladet være med at bruge de termer, fordi ordene ikke skal stå i vejen for det, som det egentlig handler om.

Der er jo også uenighed om, hvorvidt det er klogt at kommunikere om selvmord. Mange prøver at inddæmme det og sige: "Du må ikke tale om det, du må ikke... fordi hvis vi nærmer det, så spreder det sig".

Ja, og det tror jeg jo ikke på. Det er måske en mulighed at noget spreder sig, hvis man laver tabloid varianten. Men tværtimod tror jeg, at det er vigtigt at gøre det, som antropologer gør, eller jeg gør med research til mine film, hvor man virkelig investerer ordentlig tid og en form for 'know how', før man konsulterer folk, som

er 'in the know', for ikke at lave for mange fejl. Jeg vil sige, at det mest vigtige er at tale om det med selvmord med dem, det handler om og med andre - dermed på alle platforme.

Søgen efter forklaringer: Åbne slutninger

Du siger, at du ved allerede fra starten, at du ikke kan komme med nogen endegyldig forklaring på bølgen af selvmord.

Det er ret tydeligt i starten. Jeg prøver selvfølgelig at blive ved med at lede efter en forklaring. Hvorfor? Og aftalte de det? Var der sektdannelser? Der var jo nogen, der aftalte det, men ikke alle. Jeg tror, alle teorier har været i spil. Men jeg kan i hvert fald ikke ende med forklaringen. Jeg bliver i filmen nødt til at stille alle de spørgsmål, som jeg selv har stillet undervejs. Man kan affærdige forklaringer ved ikke at behandle dem i et narrativ. Men man bliver nødt til at stille dem og tage dem op. Og så er jeg gået ind i dem, som jeg har oplevet, har størst andel i forklaringen. Og det er for eksempel forældrene. Altså det at de unge ikke var særligt meget sammen med forældrene. Forældrene er ikke meget med i filmen af den gode grund, at de ikke var meget med i de unges liv. Det har været en af de helt store ting, som jeg har oplevet i Bridgend over årene, og det er jo rigtig skidt.

Men du peger på mange flere forskellige forklaringer og forhold i filmen.

Ja, så det er op til den enkelte at vurdere. Jeg vidste, at jeg ikke kunne lave en slutning, hvor man får ét svar: *Sådan er det*. Det er en slutning, som nogen ikke kan klare og heller ikke er så vant til måske. Men det er jo det eneste rigtige, synes jeg. Man kan jo ikke komme med en begrundelse, man ikke kender.

Altså, jeg er jo ikke klogere end mine film. Jeg ved heller ikke, hvad fanden den ender med! Jeg tror ikke på, at man kan forklare det. Jeg vil gerne læse de mange mulige forklaringer, som heller aldrig vil blive udtømt.

Kunstnerens research og greb

Hvordan er din undersøgelsesmetode, når du kommer ind i et område som Bridgend?

Til Bridgend filmen var min metode i første omgang at gå ud og møde de unge. Det vil sige at gå på pubs. Men det blev voldsomt farligt. Jeg fik en form for afstraffelse eller 'test tæsk', ser jeg det som. Jeg måtte finde barens stærke fyr og købe ham

nogle drinks og på den måde få hans beskyttelse. Og så begynde at snakke med de unge. Det var så den spæde begyndelse. Men jeg havde også kontakt til nogle Youth Workers, ungdomsarbejdere, som jeg stadig er venner med. Blandt andet var der en oberst, som var en af dem, der kunne nå de unge. Han kunne kalde en spade for en spade og se dem ind i øjnene. Men han var også en militærperson. Det var lidt anderledes med Youth Workers. De hjalp mig med at komme i kontakt med nogen, som var fra den landsby, som var hårdest ramt. Der var nemlig nogen, der overlevede - blandt andet den virkelige version af Jamie, som vi har lavet om i filmen. Jeg har lovet dem, at de ikke kan genkendes, blandt andet så de ikke bliver udstødt af samfundet. Men jeg mødte dem, som allerede på det tidspunkt havde prøvet at begå selvmord to gange.

Jeg kunne ikke lave interview og optage. Jeg kom bare som mig selv uden en optager, jeg tog ikke billeder eller filmede eller noget og snakkede bare med dem. Men jeg var helt åben om, hvad det var, jeg ville.

Det var ikke sådan en *'nu skal du fortælle mig'* tilgang. Der var situationer som med Jamie, hvor vi skulle ryge en smøg, og så skulle jeg have en lighter, så da jeg rørte hans fingre, kunne jeg mærke *'Okay, det her er altså en heftig situation, de er i'*. Han var egentlig cool før det, men da jeg så fysisk rører ham, sker der noget. Man kan jo lyve om meget, men ikke når man får omsorg af en, altså man bliver rørt.

Jeg havde også samtaler med andre end de unge. Jeg var jo nysgerrig på alt. Fra den højeste politiker, til politi, til lærere, til forældre, bedsteforældre, alle sammen. Men tydeligvis var det de unge, der ret hurtigt fangede min interesse. De andre var jo i vildrede. Man kunne godt have lavet en film udfra de voksnes perspektiv, men det ville jeg ikke. Det skulle være indefra og ud, det her uforståelige. Det kan også godt være, at det var derfor, det tog så lang tid - at prøve at blive ved med at forstå og møde nye mennesker. Komme tættere på dem. Og det at jeg fik de tæsk, det gjorde også, at jeg fik mere at vide bagefter, for jeg kom jo tilbage.

Hvordan vælger du dine kunstneriske greb og strategier i filmen?

Jeg er inspireret af Peter Asmussen, som sagde at 'man må altid som kunstner, som menneske, være åben for at blive latterliggjort, men dermed også sige, at man prøver det største, måske patetiske, hvor nogle vil grine, og andre vil blive fuldstændig ramt'. Så derfor går jeg 'all in' og giver den på alle tangenter. Det er strategien, hvis man skulle kalde det sådan, at kunne åbne så mange, at holde et spejl op, som lige pludselig virker på publikum. Så skal folk selv deale med, hvad det er. Hvis det ikke lykkes, og publikum hele tiden tænker - nå det var derovre i Wales, det var da forfærdeligt, men godt det ikke var mig, og godt det ikke var

mine børn - så har filmen fejlet. Det er først der, når vi kan spejle os, at der kan komme en forståelse.

Hvordan arbejder du med det patetiske og med at folk bliver ramt?

For eksempel musikken til sidst i filmen, der krakelerer, den hænger ikke sammen. Nogle vil fejlagtigt tro, at det er digitale fejl, men det er et bevidst lydunivers, hvor delene ikke hænger sammen. Fordi det hænger ikke sammen! Derfor har jeg været glad for, at mange har sagt, at det bliver en fysisk oplevelse at se filmen, og det er for mig det samme. For så har vi ramt ikke kun på spejlet, med det vi ser, men også det som er langt voldsommere, det er jo det ubevidste, som ligger i det auditive, altså hvad musik og lyde gør. Det er vi ikke så opmærksomme på, som det vi ser. Og der er virkelig brugt lang tid på det lyddesign. For at åbne folk til at forstå det anderledes. Ikke som et plot, hvor de får en forklaring. Men på den langt værre hylde, hvor det handler om dig selv. Det er ubarmhjertigt for nogen, og de har ikke lyst til at se det. Der er nogen, der ikke overhovedet har lyst til at gå ind i den oplevelse - hvorfor skal jeg have det skidt? Det er okay, men det har været mit mål at nå folk selv, så derfor ser filmen ud og lyder, som den gør.

Landskabet, som siver ind

Når vi laver film, er vi stadigvæk i gang med at undersøge. Mange af de unge, som er med, er jo fra Bridgend. Vi skyder on location og møder hele tiden folk der. Så det bliver jo ved med at være en undersøgelse af, hvordan det er. Hvad sker der i en historie, når det sådan siver ind fra alle sider? Det bruger vi. Det er som en si at være der. Jeg er sikker på, at du også ville føle, at det var mærkeligt at være der. Det var den følelse, jeg havde, da jeg kom. At der er et eller andet på spil. Der er jo både sindssygt flot, men også grumt. Tågen og regnen, der hele tiden er der, og man kan fornemme noget, der har været. Industrien, der er blevet lagt ned i 80'erne, til nu hvor der ikke rigtig er noget.

Man skal væk derfra. Det er udkantsengland, det må man virkelig sige. Det svarer til udkantsdanmark, bare i større potens, fordi vi har ikke på samme måde den arbejderklasse, som man har i UK. De betragtede det som Englands baggård. Det kan være enormt smukt at tage derover på ferie, men Sydwaales, det er sgu bare gammel industri, der er blevet lagt ned.

Bridgend er bare en by, som man kører igennem.

Sikke et navn ...

Ja der ligger et 'bad omen' der: broens ende. Hvad fanden er det for noget? Hvad bygger de en bro imellem, og så er det enden af den eller? Jeg ved det ikke. Det er grotesk. Det var det, jeg oplevede, da jeg kom til Bridgend. Det var grotesk. De unge var tydeligvis i en gruppe, og de kæmpede mod et eller andet, de ikke selv havde et ord for. Men det var tydeligt, at det var noget med forældrene. Der har været en kløft, der bare er vokset.

Mange forældre har fået børn som teenagere. Det er måden at overleve på, fordi hvis man får et barn meget tidligt, så kunne du jo få bistandshjælp, ellers kunne du tage til Afghanistan som soldat. Så nogen tager til Afghanistan for at overleve, ikke? Det var der mange af de unge, der gjorde.

Noget af det, jeg er blevet ramt af i filmen, er landskabet og tågen, der ligger i dalen. Noget present på en måde, som er uhyggeligt og smukt på samme tid.

Det har jeg virkelig tænkt meget over, for når man ikke kan komme med et plotmæssigt svar, så må man komme med et æstetisk svar. Det allerførste billede i filmen er en overgroet togbane, hvor en hund kommer løbende. Du ser en situation som engang var. Nu har naturen taget over. Den æder togbanen. Det er ret simpelt, det er ret hurtigt, man får det billede. Man ved ikke på det tidspunkt i filmen, at det engang var et mineområde, at kullene blev fragtet på togbanen dengang området var velstående. Nu er noget gået tabt, og naturen har taget over. Det indleder undersøgelsen af, hvad naturen er inde i os. Jeg fandt ud af, at det var en god spejling. Det, som er derude, er både smukt og grumt, og det er fuldstændig, som det de unge har indeni. Det er ikke dermed sagt, at man er det sted, hvor man bor, men jeg er sikker på, at det har en betydning. Jeg er sikker på, at den tåge og de dale og de isolerede landsbyer spiller en stor rolle. Det kan godt være, de kun ligger en mil fra hinanden, men du skal hele vejen op ad dalen og ned og op igen, så det bliver ti miles, og det koster altså det samme som en halvanden liters cider at tage den bustur, og det tager 45 minutter. Det gør man ikke bare - slet ikke som ung, når du ikke har nogen penge. Jeg pegede bare til fotografen og sagde film! Vi behøvede ikke at forfatte og skrive. Det kunne ses i landskabet. De er jo fanget i det her. Og de er fanget på samme måde, som man er fanget af det naturlige i os mennesker. Landskabet var et fantastisk spejl til at fortælle om de unge, og hvordan deres sindstilstand er og var.

Landskabet er en karakter i filmen. Det må ikke blive symbolik. Altså, det må ikke blive symboler. Hunden er en hund, det er en hund. Den er ikke symbol på noget andet.

Skoven brænder ned. Der er ikke noget, der bare er rene symboler.

Naturen måtte lade livet i filmen. Det er virkelig en karakter i filmen, og vi har behandlet den som sådan, både når vi har filmet, men også specielt når vi har klippet og fundet ud af, hvornår vi skal se den igen. Derfor får naturen lov at stå alene flere gange. Hunden, der løber op af en bakke. Søen, den står der bare for sig selv og så en mærkelig lyd. Så den får sit eget liv. Og den vender man jo tilbage til nogle gange, hvor den også er uden andre aktører end sig selv, fordi den har en rolle.

Første gang jeg kørte op i dalene, mærkede jeg det med det samme, der tænkte jeg på Ibsen og det naturskabte fængsel. Og at vi også fængsler os selv i det, vi har inde i os. Naturen i os selv kan jo virkelig være voldsom. Og det, tror jeg, er forbundet med sted og tid også. Tid og sted.

Familier og venskab: At miste sig selv, følge hinanden

Der er nogle intense beretninger om fravær og forbindelser i familier i din film.

Selvfølgelig er der det, for man vil jo altid håbe. Det kender jeg fra mig selv, man vil jo altid håbe – *i morgen elsker han mig* – eller – *næste år, det skal komme*. Og som årene løber frem, bliver de ved med at søge den og prøve at overbevise sig selv om, at den er der. Gradvis finder man jo ud af, som de unge, at de andre unge er deres reelle familie. Det er dem, der egentlig tager sig af hinanden. Og så er det klart, at når den gruppe, de hører sammen i, bliver så stærk, og de så begynder at dø, så går det virkelig galt for identiteten. For det handler i høj grad om identitet. Der bliver trukket på nogle ting. De unge er jo for mig at se spirituelle i dét, som de gør. Ikke, som vi er vant til det ved at gå i kirke og bede på den der måde.

Men det rituelt spirituelle? At føle samhørighed og miste sig selv?

Ja, det handler meget om at miste sig selv. Det er meget interessant, det de unge gør med at råbe navnet på den, som har begået selvmord. Du kan selv prøve det, der går ikke ret lang tid, før du ryger ind i en trancetilstand, især hvis du står med andre. Der er det igen, så mister du dig selv.

Nogle gange når jeg kom blandt de unge, for eksempel fredag aften, så sagde de – *kan du mærke det i luften, der er en der skal dø i aften*. Men ja, man kunne godt mærke det, og de begyndte at slås, de begyndte at have sex. De forstod heller ikke selv, hvorfor de skulle slås og have sex. Slås kunne man måske godt forstå med følelser og sådan noget, men sex sådan bagefter et selvmord? Så kunne jeg fortælle en lignende historie fra mit eget liv, og det fik dem til at sige – *nå for fanden, det er*

jo okay, at vi har det sådan her. Nå okay, jamen det er okay at være et dyr. For det er jo sådan, man kan føle sig. Det er nogle dyriske drifter, der kommer frem. De sloges, havde sex og testede døden. Kvælningssex blev en stor ting, som man også ser i filmen, og det kunne ligesom sætte selvmordene i perspektiv. De unge mistede al sans for tid. Den forsvinder. Filmene er jo også klippet helt op i tiden. Den springer jo rundt, og derfor ser du heller ikke så tydeligt, at de har sex bagefter. For du har lige sprunget fra, at nogle hopper over togskiner, og én bliver fundet hængt, så er du tilbage i råbet, og lige pludselig råber de to navne. Og så har de sex. Så er de hjemme. Alt muligt sker og det pærer rundt. Men det var som sagt fornemmelsen af, at de mister både tid og sted i det, de går ind i, og det forstår jeg godt.

Det, som interesserer mig sindssygt meget i forbindelse med selvmord, handler om identitet, og hvad fanden mennesket er for en størrelse. For det er jo ikke kun dem, det kan ramme. Det er derfor, vi har prøvet at lave filmene på sådan en måde, at den skulle ramme publikum. For det er ikke kunovre i Wales, at de gør det. Det er ikke kun i Wales, at mennesket er på den måde. Vi har den her ting i os, at vi følger hinanden. Så det er det, jeg forsøger at vise. Når man træder ind i de her parallelle verdener, og der er adgang via de sædvanlige kanaler af sex, alkohol, stoffer, dans, musik, kunst. Det kender vi. Nogle gange kan man træde ind bare ved det. Det kender vi fra Proust og madeleinekagen. Jeg smager noget, og så er jeg syv år gammel. Der er nogle ting på spil derinde, som er interessante og vigtige i forhold til en forståelse af, hvem vi er. Jeg siger ikke, at man skal forstå det, men hvis vi accepterer, at vi har det, eller anerkender, at vi har disse ting, jamen så kan det være lettere at stille noget op mod det, hvis det skulle ske, Gud forbyde det, at en bølge af selvmord rammer i Danmark eller andre steder.

Hvorfor tale om selvmord?

Der var andre dokumentarfilm, som prøvede at lave den store sensation, men det lykkedes ikke. Der var en amerikansk instruktør, hvis han kom tilbage, så kom han nok ikke så langt... det kan godt være, at han lever, når han kommer ud, men den måde han lavede sin film på, var de unge virkelig ikke tilfredse med.

Min film er jo blevet solgt til England, men det første brev, vi fik fra myndighederne, var *'its not that we don't believe in the freedom of speech'*, men resten af brevet det er bare *'but'*. Fra 2010 har de lukket alle medier ned for ikke at få copycats, men det er jo helt forkert. Apropos den artikel fra Grønland hvor en psykoterapeut fortæller om den gode effekt af at få indbyggerne i Illulissat til at tale om selvmord

(<https://www.information.dk/moti/2016/01/turde-fortaelle-smerte-saa-slippe>). Det mener jeg også selv, og det er jo, hvad alle eksperter mener. Det er jo tal, tal, tal om det!

Og er der stadigvæk selvmord i Bridgend nu?

Ja, det er der, men reduceret. Men der er jo ikke nogen tal, og jeg ved jo, hvorfor de unge ikke siger noget, og nu er mange af dem jo ikke så unge mere. Jeg får en mail eller en besked, *nå nu er der en til*, og der er nogle forsøg også. Men nej, kurven vender.

Jeg synes det er godt, at det hedder 'selvmord' på dansk. Der ligger et eller andet, der er voldsomt i ordet. Det gør der ikke på engelsk. Suicide. Jeg sagde til de unge i Wales, at det hedder det ikke på dansk. Self murder, det forstår de lidt bedre. Og de mener, at verden skal vide noget om det. Der er jo ikke nogen medier, der fortæller historien. De kan ikke få deres historie ud. Der er andre, der bliver irriterede over, at Bridgend har fået sådan et postulat om dødens by på sig. Næsten alle forældrene vil være imod det. Det kan man godt forstå. De føler både skyld og skam, men også sorg. Og bedsteforældre. På den måde er der jo hele kampen, for de unge er trods alt dem, der er færrest og har mindst magt i samfundet. Og det er ikke dem, der råber højt.

Dem, som har mistet, har det svært med det. Og det kan jeg godt forstå. Det er også derfor, jeg måtte sørge for forskellige slutninger i filmen. Kan man overhovedet gøre sådan noget her? For man ved jo godt, at det kan smitte, og må man så vise det eller ej? Men folk kan jo blive inspireret af alle mulige ting.

Grunden, til jeg fortsat var der, er at det betaler sig at fortælle om det her. At kurven vil brække, jo mere man taler om det. Det der ikke betaler sig, og det kan jeg godt forstå specielt med engelsk tabloid medier, det er den voldsomme eksponering. At skabe forsider med et billede fra facebook, og så har de smadret familien. De har ikke lyst til andet end at få en sensation. Det er en forkert måde at behandle sådan et alvorligt emne på. Det gælder al form for journalistik i virkeligheden. Men her bliver det grænseoverskridende forkert.

På den baggrund havde jeg et moralsk ansvar for at fortælle historien og fortælle den bedst muligt. Og hvordan gør man så det, når der ikke er et perfekt plot? Hvem fanden skulle nogensinde kunne forklare selvmordet?